

[H. F. Ulrichsen.]

op til Drøftelse, inden vi kommer til den næste Normeringslov.

Der er et Par andre Forhold vedrørende Normeringsloven, jeg gerne vil have Lov til ganske kortelig at berøre. Det ene Forhold er Spørgsmaalet vedrørende Sygeplejerskerne. Sygeplejerskerne nyder naturligvis en ganske særlig Sympati. Det skyldes den Romantik, der staar om Sygeplejerskernes Gerning, de smukke hvide Uniformer, men der er jo ogsaa noget andet. Vi er alle klar over, at der næppe er nogen anden Stilling, der kræver en saa kvalificeret Taalmodighed, saa engleagtige Egenskaber som det at være Sygeplejerske, og der er ingen Tvivl om, at der er overordentlig mange Sygeplejersker, der er blevet slidt op, eller som man i hvert Fald har slidt overordentlig paa i den Tid, de har virket i deres Gerning. Ved den Maade, Sygeplejerskerne er uddannet paa, er de opdraget til at vise særligt Tjenersind, og det har muligvis bidraget til, at de forholdsvis sent har rejst Spørgsmaal om Lønforhøjelse, forholdsvis sent har organiseret sig og har krævet Arbejdsbetingelser og Arbejdstid, der svarer til de Arbejdsbetingelser og den Arbejdstid, som man har i de forskellige andre Stillinger og Erhverv. Paa Finansloven og som Følge deraf med Virkning paa Normeringsloven er der i Aar ydet et Beløb paa ca. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. til ændret Arbejdstid paa Hospitalerne. Disse 750 000 Kr. kommer væsentlig Sygeplejerskerne til gode, saaledes at deres Arbejdstid nedsættes. Umiddelbart efter at man fra alle Sider var gaaet med til denne Forøgelse af Bevillingerne til Sygeplejerskerne, fremkom der fra Sygeplejerskernes Side Henvendelse til forskellige Rigsdagsmænd om yderligere Nedsættelse af Arbejdstiden, og derfor havde Udvalget, saaledes som det korteligt er refereret i Udvalgsbetænkningen, et Samraad med Finansministeren. Jeg vil her oplyse, at Finansministeren under dette Samraad meddelte, at det, selv om der maatte være Stemning for at gennemføre en yderligere Indskrænkning af Sygeplejerskernes Arbejdstid, vilde være ganske ugørligt, fordi der ikke er det nødvendige Antal uddannede Sygeplejersker til Stede, men dette betyder altsaa ikke, at der ikke vil være Sympati for til sin Tid igen at optage Spørgsmaalet om yderligere Regulering af Sygeplejerskernes Arbejdstid.

Der er saa et Forhold til, jeg gerne vil omtale. Jeg forstaar ikke rigtig, at Statsbanernes Administration, at Ministeriet for offentlige Arbejder ikke har været

i Stand til, inden Normeringsloven kom til anden Behandling her i Tinget, at give Oplysninger om, hvor mange Overportører der kræves efter Indførelsen af den nye Arbejdstid. Det er jo muligt, at det ikke er et saa ganske nemt Stykke Reguladetri, men paa den anden Side synes jeg ikke, at det, naar man staar over for Indførelsen af en ny Arbejdstid, skulde være helt uoverkommeligt at faa nøje oplyst, hvor mange nye Overportører den nye Arbejdstid maatte medføre. Jeg er principielt imod og synes, at man fra Rigsdagens Side principielt bør være imod Blancobestemmelser og Blancobemyndigelse. Dette at skrive i Normeringsloven, at der kan ansættes saa mange Overportører, som nu engang efter Administrationens Skøn de nye Arbejdstidsregler maatte medføre, synes mig at være en uheldig Form for Lovbestemmelse. Jeg synes, at man altid skal gaa imod den Slags Blancofuldmagter, jeg synes, det havde været rimeligt, at Ministeriet for offentlige Arbejder havde været i Stand til inden anden Behandling af Normeringsforslaget at oplyse, hvor mange nye Overportørstillinger af anden Grad de nye Arbejdstidsregler vilde medføre.

Endvidere vil jeg gerne yderligere gøre et Par Bemærkninger angaaende Spørgsmaalet de 65-aarige, det Spørgsmaal, som egentlig har været det eneste Konfliktspørgsmaal for Normeringslovens Vedkommende siden dengang, det rejstes i Rigsdags-samlingen 1932—33. Ærede Medlemmer vil erindre, da dette Spørgsmaal rejstes, at det var Meningen, at de 65-aariges Særstilling ved Statsbanerne skulde være til Udgangen af 1935. Nu har vi 1936, og nu drøfter man, hvorvidt denne Særstilling skal vedvare ogsaa efter 1937. Jeg vil gerne i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at Generaldirektøren for Statsbanerne, saa vidt man kan se af de Referater, der er fremkommet i Dagspressen, for nylig i en Forening har holdt et Foredrag, som synes at antyde, at det er hans Mening, at Særbestemmelserne for Statsbanerne vil være paakrævede ogsaa efter 1937, med andre Ord ønsker han, at der ogsaa efter den Tid skal være Bestemmelser om, at de 65-aarige ved Statsbanerne skal gaa af. Spørgsmaalet om 65-aariges Afskedigelse er efter min Mening ikke et rent Statsbanespørgsmaal, et teknisk-administrativt Statsbanespørgsmaal, men det er tillige et politisk-økonomisk Spørgsmaal af stor Rækkevidde. Nu skal jeg ikke udtale mig om, hvorvidt det vilde være praktisk eller nødvendigt paa et eller andet